Sőt, kedves, jó magaviseletéért és nemes szivéért annyira megkedvelte őt urnője, hogy iskolába járatta és tanitónőnek felneveltette.

Katica mint tanitónő sok gyermeket nevelt fel embert és állatot védelmező emberré.

B. S. Fekete Mária

Trianoni március

Ez a nap, a mai ünnep,
Hajdan szép volt, lelket rázó...
Ma is ünnep, jaj, de gyászos,
Egészen a vérig fájó!
Örömünnep volt ez nekünk
Valamikor, hajdanában...
Ma már csak a könny ünnepe
Síró, vérző rab-hazában!

A szabadság fénylő napja
E napon jött az egünkre,
Nagy Petőfink ekkor mondott
Égő esküt Istenünkre!...
„Rabok legyünk — vagy szabadok..."
Ez a kérdés elhangzott rég!
Azóta a szabadsággal
Hazánkat is eltemették!

Ma született az a hires
Pirossapkás honvédsereg,
Mely száz nehéz diadalra
Viharzott, mint vész-förgeteg!
Kossuth Lajos, fent az égben,
Sirhat, ríhat most a lelked:
Mért vérzett a földből kinőtt
Dicsőséges regimented?...

Minden elmult, ami szép volt,
Elszállt, mint egy röpke álom...
Sóhaj kel ma minden szívből
Kis-hazában, jaj-határon!...
És Petőfi kóbor lelke
Sírva bolyong Erdély felett:
Egyre várja virrad-e már,
Jön-e végre a kikelet?

Összegyűlünk ünnepelni
Kis-hazában bús magyarok...
Lelkünk tulszáll a határon
S pilláinkon könnycsepp ragyog!
Bús sóhajjal áldozunk ma
A szabadság ünnepének:
Hej, ha Kossuth, ha Petőfi
Csak mégegyszer eljönnének!

Ha millió rabmagyarra
Sütne a szabadság napja:
Boldog ország víg népéről
Zúgna Duna, Tisza habja!
Felragyogna minden arcon
A boldogság, öröm, béke,
Szent imával, kulcsolt kézzel
Esküdnénk szent esküvéssel
A magyarok Istenére!

Lévai Hábrik István.

A szegény fák...

A szegény fák sirnak, rinak,
Száz sebükre orvost hívnak.
Hernyó lepte rongyos águk,
Oda lesz szép koronájuk!

Meghallja ezt erdő, berek,
Miként sírnak falevelek
S már is jönnek a madárkák:
A hernyókat kardra hányják,
Eszik, csipik vidám kedvvel,
Megbirkóznak százezerrel.

Bizony, ha ők nem volnának,
Lelke veszne a sok fának,
S nem teremne a cseresznye,
Alma, körte egy szemet se.

Igy segit a madár nekünk,
Együtt örül, búsúl velünk,
Szeressük hát mi is őket,
E hüséges kármentőket.

Móra László.